

Predikan vid konfirmation i Vår Frälsares kyrka den 9 november 2008.

Biskop Anders Arborelius ocd

Predikan är nedskrivnen efter bandinspelning

Kära konfirmander. Alla som i dag är i denna kyrka har någon form av relation och vänskap till er. Det finns mycket kärlek och vänskap samlat i denna kyrka. Många människor kommer i dag att visa er kärlek, beundran och uppmärksamhet. Men all denna kärlek sammantagen är bara en liten, liten bråkdel av den kärlek som Gud har till var och en av er. Gud är ju den oändliga kärleken. Han har en unik, personlig relation av kärlek och vänskap till varje enskild människa. Det tragiska är att så få människor vågar lita på det. Det är så få människor som vågar öppna sig för Guds kärlek. Därför är så många människor rotlösa, hemlösa. Som kristna är det allas vår uppgift att förmedla Guds kärlek till dem. Ni konfirmeras inte för er egen skull, för familjens skull eller församlingens skull, utan ni konfirmeras för att kunna ge den Helige Andes kärlekseld vidare till de människor som sitter i mörker och dödsskugga. Vi får aldrig glömma att vi alla som tillhör Kristus är kallade att ge vidare det som är större än oss själva.

På mitran som jag har på mitt huvud ser man några eldslågor. Vi kan knyta elden till mycket. Elden ger olika associationer. Några blir rädda för den. Andra tycker att den värmer eller ger styrka. På mitran symboliserar eldslågorna Andens kärlekseld. Jag fick mitran av den förre påven, Johannes Paulus II, i samband med världsungdomsdagen år 2000. Jag tycker att den passar så bra vid konfirmationer. Den börjar bli lite sliten i kanten. Det som är viktigt och stort använder vi mycket och det blir slitet. Likadant skall vi göra med den kärlek vi får från Gud. Vi skall inte vara rädda att dela med oss av den. Det tragiska i vår tid, individualismens tid, är att vi itutas, att det är vi själva som är viktiga. Vi skall se bra ut och ta för oss. Vi skall armbåga oss fram genom livet. Därför ligger det också några i rännstenen som inte kommer att klara sig. Kristendomens budskap är det motsatta. Du är viktigare än jag. I relationen till Gud får vi vår äkta identitet. Vi blir vad vi är.

I dag skall ni, kära konfirmander, bekräfta er kristna, katolska identitet genom att förnya era doplöften. Jag tycker att det är något stort och beundransvärt att ungdomar i dag vågar säga ja till Kristus, till Kyrkan. Att göra det är inte helt populärt. I samhället i dag börjar vi kristna bli alltmer sällsynta. Man riskerar att mobbas både i skolan och på arbetsplatsen, när man bekänner sig till Kristus och säger att man är katolik. Det gäller ännu

mer om man säger att man går till kyrkan på söndagen. Därför måste vi vara oerhört tacksamma och glada över att det i vårt älskade Malmö, där jag själv blev katolik och prästvigd, finns ungdomar som vågar gå mot strömmen och som är så tuffa att de vågar säga ja till Kristus, fastän de vet att de kan bli retade och förlöjligade. Det kan ibland vara det värsta av allt, att man blir förlöjligad för någonting. Men lita på att den Helige Ande ger er styrka och glädje i er tro. Då får ni också respekt om än motvilligt.

Jag kommer ihåg en flicka i er ålder som i skolan tog på sig kanske det svåraste av allt. Hon skulle presentera den Katolska Kyrkans syn på sexualitet i klassen. Hon vågade göra det. Hon fick mycket mothugg. Men hon sade att efteråt kom det fram en flicka som viskade till henne, att egentligen trodde hon likadant, men hon vågade inte säga det. Det kan vara bland det svåraste i vårt samhälle i dag att våga stå upp för sin tro när det inte är populärt. Jag vet att många i Malmö har kommit från länder som Bosnien och Irak där det har varit krig och konflikter och där man har fått lida för sin tro. Man har hållit stånd tack vare den Helige Andes kraft och styrka. Men det är svårare i Sverige, även om man inte blir utan förlöjligad. Det kan vara mycket jobbigt för många att ändå våga säga: Jag tror på Kristus och jag tror på hans Kyrka.

Därför behöver vi alla en dubbel dos av den Helige Andes eld, kärlek och kraft. Det gäller oss alla, även dem som kanske har kommit hit av misstag. Den Helige Ande är farlig. Han kan sätta oss i brand, även när vi inte är beredda. Därför brukar jag också varna konfirmanderna lite grann. När vi släpper in den Helige Ande i vårt liv, vet vi inte vad han kommer att göra. Det ser vi i helgonens liv. Den helige Franciskus var en framgångsrik ung man. Han tjänade pengar. Han gick på partyn och hade det roligt. Men den Helige Ande fick honom att sälja allt han ägde och ge bort det till de fattiga och tjäna Kristus. Det kan hända oss också i dag. I dag här i högmässan finns det tre eller fyra personer som i denna församling fått kallelsen att bli präster. Det kan hända om igen. Tänk på det, kära bröder och systrar, som nu konfirmeras. Kanske någon av er kommer att stå vid altaret eller sitta i ett kloster någonstans eller ge sig ut och tjäna de fattiga i Afrika eller i Latinamerika.

Någon jordisk framgång har Jesus aldrig lovat oss. Men han har lovat att alltid vara med oss, styrka oss och hjälpa oss, även när ingenting annat hjälper. Det är viktigt att komma ihåg, att när livet är som tyngst, när vi tycker att ingen bryr sig om oss och alla sviker, så finns det en som alltid är

trofast, Jesus Kristus. Det är den Helige Andes uppgift att påminna oss om det, när livet är svårt och tungt. Vi måste vänja oss vid att öva upp vår inre hörsel, så att vi kan lära oss att känna igen Andens uppmuntrande, tröstande och stärkande ord.

Det är min önskan till er, kära ungdomar, att ni skall kunna göra det. Alla som är här i kyrkan idag älskar er och önskar er allt gott i världen. Men hur mycket vi än älskar våra medmänniskor, kan vi inte skydda dem från allt lidande, från sjukdomar, olyckor och depressioner. Det finns ögonblick när ingen människa kan hjälpa oss. Då måste vi komma ihåg att Jesus Kristus är med oss och vill hjälpa oss att också gå över dödens fasansfulla tröskel. Även om några av er kommer att överge Kristus och Kyrkan i ert liv, så kom ihåg, att på dödsbädden finns det möjlighet till räddning. Som präst är det något av det underbaraste som finns att få följa människor fram till dödens tröskel. Där kan man se underbara ting. Människor, som har fastnat i själviskhet och självupptagenhet och aldrig ägnat Gud och sin nästa en tanke, kan öppna sitt hjärta och så få himmelriket öppnat vid dödens tröskel. Kom ihåg det. Gud är tålmodig och han står och väntar på oss under hela vårt liv. Ibland får han vänta ända fram till vår sista suck. Men glöm inte att Gud är den oändliga kärleken som förlåter, helar och helgar.

Till sist kära konfirmander. Det är er dag i dag. Alla kommer i dag att omge er med omtänksamhet och kärlek. I morgon kanske det är annorlunda. I morgon kanske det är jobbigt och tråkigt i skolan. Men kom ihåg, att även när livet är lite tungt och tråkigt, så är den Helige Ande där för att ge er kraft, styrka och nåd. Även när det är riktigt mörkt och dystert i själen, även när det är november i själen, så är det alltid fullt dagsljus, glädje och frid i hjärtat, när vi öppnar oss för den Helige Ande. Mitran vill påminna oss om att den Helige Andes kärlekseld aldrig slocknar, vad som än händer i vårt liv.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.